

COO
BOO

ALIANCE

VERONICA ROTHOVÁ

COO
BOO

ALIANCE

VERONICA ROTHOVÁ

Přeložila Radka Kolečáčová

Copyright © 2013 by Veronica Roth

Published by arrangement with HarperCollins Children's Books,
a division of HarperCollins Publishers

Translation © Radka Kolečáčová, 2014

ISBN 978-80-7447-405-7

Joeovi, který mě vede životem a je mou oporou

*Každou otázku, kterou lze položit, je nutné zodpovědět,
nebo se jí alespoň zabývat.
Nelogické myšlení je třeba odstranit hned zpočátku.
Chybné odpovědi je nezbytné opravit.
Správné odpovědi je nutné potvrdit.
Z manifestu Sečtělých*

KAPITOLA 1

TRIS

Přecházím po naší cele na základně Sečtělých a v uších mi zní její slova: *Budu se jmenovat Edith Priorová. A s radostí zapomenu na mnoho zlého.*

„Tys ji vážně *nikdy* neviděla? Ani na fotkách?“ zeptá se Christina. Zraněnou nohu si podložila polštářem. Když jsme se našemu městu tak zoufale snažili zprostředkovat videozáznam, na kterém hovoří Edith Priorová, střelili Christinu do nohy. To jsme ještě netušili, o co v něm půjde, a že zpochybní vše, v co jsme kdy věřili – naše frakce, naše totožnosti. „Nebyla to tvá babička, teta nebo tak něco?“

„Už jsem řekla, nebyla,“ odpovím a u zdi udělám čelem vzad. „Stejný příjmení má – měl – i táta, takže musela pocházet z jeho strany rodiny. Jméno Edith ale ukazuje na to, že se narodila v Odevzdanosti, zatímco všichni tátovi příbuzní museli patřit k Sečtělým...“

„Takže je ještě starší,“ odtuší Cara a opře si hlavu o zeď. Z tohoto úhlu vypadá přesně jako její bratr, Will. Můj kamarád Will, kterého jsem zastřelila. Pak se narovná a moje iluze se rozplyne. „Několik generací. Dávny předek.“

„Předek.“ Tíha minulosti mě zavalí jako rozpadající se zeď. Otočím se a dotknu se jedné ze stěn. Studená a bílá.

Můj předek, a tohle je mé dědictví – svoboda bez příslušnosti k frakci a vědomí, že moje Divergence je důležitější, než jsem mohla tušit. Jsem živým důkazem toho, že musíme z tohoto města odejít a pomoci lidem za jeho hranicemi. Ať už jsou, jací jsou.

„Chci to vědět,“ řekne Cara a přeje si rukou po tváři. „Musím vědět, jak dlouho už tady jsme. To se nemůžeš ani *na minutu* zastavit?“

Zůstanu stát a zprostředka místnosti na ni povytáhnu obočí.

„Promiň,“ zamumlá.

Od chvíle, kdy Evelyn několika krátkými rozkazy z vestibulu základny Sečtělých ukončila všudypřítomný chaos a nechala všechny zajatce uvěznit do cel ve třetím patře, již uběhla řada dní. Nějaká žena od odpadlíků nám přišla ošetřit zranění a podat léky proti bolesti, několikrát jsme se najedly a umyly, ale o tom, co se děje venku, nám nikdo nic neřekl. Ať jsme se dožadovaly sebedůrazněji.

„Myslela jsem, že se tady Tobias ukáže,“ poznamenám a sednu si na kraj svého lůžka. „Kde vězí?“

„Možná ještě nestrávil, žes mu lhala a za jeho zády se spolčila s jeho otcem,“ řekne Cara.

Zabodnu do ní pohled.

„Čtyřka není takovej hnidopich,“ opáčí Christina. Možná chce Caru vyplísnit, anebo mě uklidnit, nevím. „Něco ho zdrželo. Řekl přece, že mu máš věřit.“

Ve zmatku, kde nebylo slyšet vlastního slova a kde se nás odpadlíci snažili natlačit ke schodišti, jsem se ho chytla za košili, abych se mu neztratila. Rukama mi obemkl zápěstí a odstrčil mě od sebe. A tohle mi pověděl: *Věř mi. Běž, kam ti řeknou.*

„Snažím se,“ odpovím. A je to pravda. Snažím se mu věřit. Ale každá část mého těla, každá buňka se touží osvobodit, nejenom z téhle cely, ale vůbec z města za jejími zdmi.

Musím zjistit, co je za oplocením.

KAPITOLA 2

TOBIAS

Když procházím zdejšími chodbami, vrací se mi vzpomínky na dny, kdy jsem jimi chodíval jako vězeň, kdy mi každý kontakt bosých nohou se zemí působil palčivou bolest. A s těmi vzpomínkami se vynořuje ještě další, jak bezděčně čekám, až Tris popraví, jak buším pěstmi do dveří, jak ji vidím bezvládně viset Peterovi v náručí, prý jen zdrogovanou.

Nesnáším to tady.

Pryč je doba, kdy tady bylo čisto; základna Sečtělých se proměnila v bojiště s rozstřílenými zdmi a podlahou pokrytou střepy z žárovek. Ve skomírajícím světle kráčím po špinavých otiscích bot k její cele. Stráž mě vpustí dovnitř bez zbytečných otázek – na paži mám černý pásek s prázdným kruhem jako symbol odpadlíků a ve tváři matčiny rysy. Tobias Eaton bývalo jméno plné hanby, ale to se změnilo.

Tris sedí schoulená na zemi vedle Christiny, Cara je na opačné straně cely. Moje Tris by měla být bledá a drobná – a také je – ale přitom jí je plná místnost.

Upře na mě své kulaté oči a hned je na nohou, pevně mě obejmě kolem pasu a tvář mi zaboří do hrudi.

Jednou rukou jí stisknu rameno a druhou ji pohladím po vlasech. Opět mě překvapí, že jí sahají jen po krk. Líbilo se mi, že si je ustříhla, protože tohle jsou vlasy válečnice a taková teď Tris musí být.

„Jak ses sem dostal?“ zeptá se svým tichým, jasným hlasem.

„Jsem Tobias Eaton,“ vysvětlím a ona se zasměje.

„Jasně. Já zapomněla.“ Koušek se ode mě odtáhne, aby se na mě podívala. Má váhavý pohled, jako by nebyla víc než hromádka listí, kterou co nevidět rozfouká vítr. „Co se děje? Kdes byl tak dlouho?“

Zní zoufale, prosebně. Tohle místo pro mě možná skrývá řadu děsných vzpomínek, ale pro ni ještě mnohem víc – tady ji vedli na popravu, tady ji zradil vlastní bratr, tady jí vstříkli do žil sérum strachu. Musím ji odsud dostat.

Cara k nám se zájmem zvedne oči. Necítím se dobře. Jako bych se uvnitř v těle pohnul a už se do své kůže nevešel. Nesnáším, když mě někdo pozoruje.

„Matka má město pod kontrolou,“ řeknu. „Bez jejího kývnutí neudělá nikdo ani krok. Před pár dny měla proslov, ve kterém lidi vyzývala, aby se sjednotili proti našim utlačovatelům za městem.“

„Utlačovatelům?“ podiví se Christina. Z kapsy vytáhne ampulku a vype si její obsah do pusy. Prostřelená noha ji musí pořádně bolet.

Strčím si ruce do kapes. „Není sama, kdo si myslí, že bysme odsud neměli odcházet kvůli někomu, kdo nás sem šoupl s myšlenkou, že nás později využije ke svým záměrům. Lidi to tady chtějí dát do pořádku, vyřešit vlastní problémy, a ne pomáhat někomu jinému. Tak jsem to slyšel,“ vysvětluju. „Mám dojem, že tenhle názor se matce zamlouvá, protože dokud budeme takhle pasivní, snadno nás udrží pod kontrolou. Když nás nechá odejít, může se se svou novou rolí rozloučit.“

„Skvělý.“ Tris protočí panenky. „Vybrala si tu nejsobečtější cestu, jak jinak.“

„Svým způsobem to chápu,“ ozve se Christina a sevře ampulku v dlani. „Neříkám, že nechci zjistit, co je za městem, ale máme svých starostí dost. Jak můžeme pomoci lidem, který vůbec neznáme?“

Tris se zamyslí a kousne se zevnitř do tváře. „To nevím,“ připustí.

Podle mých hodinek jsou tři. Jsem tady už moc dlouho – dost dlouho na to, aby mě matka začala podezřívat. Řekl jsem jí, že jdu Tris oznámit, že je mezi námi konec, a že to bude jen chvilka. Nevím, jestli mi to uvěřila.

„Poslyš, přišel jsem tě hlavně varovat,“ řeknu. „Soudní proces se zadržénýma je na spadnutí. A na všechny má matka v plánu použít sérum pravdy. Jestli bude fungovat, usvědčí vás jako zrádce. A tomu bysme se všichni asi rádi vyhnuli.“

„Usvědčit jako *zrádce*?“ zareaguje Tris zklamaně. „Co má odhalení pravdy společného se zradou?“

„Říkejme tomu vzdor vůči nadřízeným,“ objasním. „Matka a její lidi z města odejít netouží. Proč by ti za to video měli děkovat?“

„Jsou jako Jeanine!“ Tris máchne pěstí do vzduchu, jako by chtěla do něčeho praštit. „Udělají všechno, jen aby pravda nevyšla najevo. Proč? Aby se ve svém pidisvětě dostali k moci? Vážně směšný!“

Bráním se tomu, ale tak trochu se svou matkou souhlasím. Lidem za městem nic nedlužím, ať už jsem Divergentní, nebo ne. Nevím, jestli se mi chce řešit problémy lidstva, ať už jsou jakékoli. Ale chci odsud vypadnout, stejně zoufale jako se zvíře snaží dostat z pasti. Divoce, zuřivě, s odhodláním uhryzat si vlastní nohu.

„Ať je to, jak chce,“ řeknu opatrně, „jestli sérum zafunguje, odsoudí tě.“

„*Jestli* zafunguje?“ zopakuje Cara a přimhouří oči.

„Jsem Divergentní, pamatuješ?“ připomene jí Tris a ukáže si na hlavu.

„Neuvěřitelné.“ Cara si zastrčí uvolněný pramen vlasů zpátky do nízkého drdolu. „Ale atypické. Většina Divergentních přece nedokáže séru vzdorovat. Jak to, že ty jo?“

„Ty a ta tvoje sečtělá sebranka, která mi rozpíchala žíly!“ vyprskne Tris.

„Můžeme se teď soustředit na něco jiného? Vážně bych vás nerad tahal z vězení.“ Najednou bych dal nevím co za kousek útěchy. Natáhnou k Tris

ruku a cítím, jak mi do dlaně vklouznou její prsty. Dotýkat se jeden druhého pro nás není ta nejpřirozenější věc. Každý kontakt má svůj význam a přináší množství energie a úlevy.

„Fajn,“ řekne už o poznání klidněji. „Jak jsi to teda myslel?“

„Zařídím, aby tě z vás tři vyslechli jako první. „Ty musíš vymyslet takovou lež, která potvrdí, že Christina s Carou jsou nevinny. Musíš ji dokázat říct i pod vlivem séra.“

„Jakou lež?“

„Říkal jsem si, že to už nechám na tobě. Ty umíš lhát líp.“

Vím, že tahle slova tnou do živého nás oba. Tolikrát už mi lhala. Tentokrát, když si Jeanine vyžádala někoho z Divergentních jako obětního beránka – slíbila, že dobrovolně na smrt nepůjde, a pak stejně šla. Nebo tentokrát, když mi během invaze Sečtělých slíbila, že zůstane doma, a pak jsem zjistil, že kolaboruje s mým otcem. Chápu, proč to všechno udělala, ale to neznamená, že tím náš vztah neutrpěl.

„Fajn,“ řekne a sklopí oči. „Něco vymyslím.“

Položím jí ruku na paži. „Promluvíím s matkou o tvém procesu. A postarám se, aby se to odbylo co nejdřív.“

„Děkuju.“

Znovu se ve mně ozve touha vyklouznout z vlastního těla a promluvit přímo do její mysli. Ta samá touha, uvědomím si, která ve mně probouzí nutkání políbit ji pokaždé, když ji vidím, protože i nepatrná vzdálenost, která nás dělí, mě přivádí k šílenství. Naše prsty, které byly dosud jen volně propletené, se semknou, její dlaň zvlhla od potu, moje zhrublá od nespočtu madel na nespočtu vlaků, na které jsem kdy naskakoval. Teď vypadá bledě a drobně, ale její oči mi připomenou nekonečné nebe, o kterém dosud jen snívám.

„Jestli se tady schyluje k líbání, dejte mi laskavě vědět, abych se stihla odvrátit,“ poznamená Christina.

„Schyluje,“ ujistí ji Tris. A políbíme se.

Dotknu se její tváře, abych polibek zpomalil, abych si vychutnal každé

místo, kde se naše rty dotýkají, aby se vzápětí oddálily. Nadechnu se stejného vzduchu jako ona a se stejným požítkem si vychutnám, jak nosem letmo zavadí o můj. Na jazyk mi vzlouznou slova, ale na důvěrnosti je tu příliš mnoho svědků. Vzápětí si uvědomím, že je mi to jedno.

„Škoda, že nejsme sami,“ řeknu na odchodu.

Usměje se. „Škoda, jako skoro vždycky.“

Škvírou ve dveřích ještě zahlédnu, jak Christina teatrálně jakoby zvrací, Cara se směje a Tris jen stojí se svěšenýma rukama.

KAPITOLA 3

TRIS

„Všichni jste idioti.“ Ruce mám složené v klíně jako spící dítě. Po séru pravdy si připadám těžká. Víčka mám orosená potem. „Měli byste mi děkovat, ne mě vyslychat.“

„Děkovat za co? Že jsi neudělala to, co vůdci tvé frakce nařídili? Že ses jednomu z nich pokusila zabránit zabít Jeanine Matthewsovou? Tak se chovají zrádci.“ Evelyn Johnsonová na mě ta slova plivne jako had svůj jed. Jsme v jednacím síni na základně Sečtělých, kde se odehrávají všechny soudní procesy. Nejméně týden už mě tady drží jako vězně.

Ve stínu za Evelyn rozeznám Tobiasse. Od chvíle, kdy mě posadili na tuhle židli a rozřízli pásku, kterou jsem měla oblepená zápěstí, se záměrně vyhýbal mému pohledu. Ale teď, na malý okamžik, se na mě podívá a já vím, že je čas začít lhát.

Je to snazší, když vím, že to dokážu. Tak snadné jako nadzvednout tíhu séra pravdy a odsunout ji do koutku své mysli.

„Nejsem zrádce,“ prohlásím. „Myslela jsem, že Marcus jedná na rozkaz odpadlíků nebo Neohrožených. A protože jsem nemohla pomoci jako voják, byla jsem ráda, že můžu být aspoň takhle něco platná.“

„Proč jsi nemohla bojovat? Evelyn stojí ve světle zářivky. Nevidím jí do tváře, nemůžu se na nic soustředit déle než zlomek vteřiny; tíha séra mě svou silou strhává dolů.

„Protože.“ Kousnu se do rtu, jako bych se snažila udržet slova za zuby. Ani nevím, odkdy jsem tak dobrá herečka, ale hraní nemá daleko od lhaní, a lhaní mi vždycky šlo. „Protože jsem nedokázala vzít do ruky pistoli. Stačí? Ne když jsem ho předtím... zastřelila. Svýho kamaráda. Pokaždý jsem zpanikařila.“

Evelyn přimhouří oči ještě víc. Nikdy pro mě neměla ani špetku pochopení.

„Takže Marcus ti tvrdil, že jedná na můj rozkaz,“ shrne, „a ty, přestože jsi věděla, že je na štíru jak s Neohroženými, tak s odpadlíky, jsi mu uvěřila?“

„Ano.“

„Už chápu, proč jsi nešla k Sečtělým.“ Zasměje se.

Rozhoří se mi tváře. S takovou chutí bych ji praštila, stejně jako spousta dalších, kteří se na nás dívají, i když by to nepřiznali. Evelyn nás má všechny v houfu ve městě, kde v ulicích hlídkují její vojáci. Dobře ví, že kdo drží v rukou zbraň, má i moc. A teď, když je Jeanine Matthewsová mrtvá, jí v tom už sotvakdo zabrání.

Z bláta do louže. V takovém světě nyní žijeme.

„Proč jsi o tom nikomu neřekla?“ ptá se dál.

„Nechtěla jsem se přiznávat k slabosti,“ odpovím. „A nechtěla jsem, aby Čtyřka zjistil, že dělám s jeho otcem. Věděla jsem, že se mu to nebude líbit.“ Sérum pravdy mi na jazyk žene další slova. „Odhalila jsem vám pravdu o našem městě a důvod, proč v něm jsme. Jestli mi za to neděkujete, měla byste s tím aspoň něco *dělat*, a nesedět tady na tý hromadě hnoje, který jste sem sama nakydala, jako na trůnu!“

Evelyn zhořkne úšklebek na rtech. Nakloní se až ke mně a já si teprve teď všimnu, jak je skutečně stará, jak jí oči a ústa lemují vrásky, jak má po letech strádání nezdravě bledou pleť. Ale pořád je hezká – jako její syn. Ani hlad nedokázal její krásu vymazat.

„Já s tím něco dělám. Vytvářím nový svět,“ řekne a ztiší hlas tak, že ji sotva slyším. „Patřila jsem k Odevzdaným. Zнала jsem pravdu mnohem dřív než ty, Beatrice Priorová. Nevím, jestli ti tohle projde, ale slibuju ti, že v mém novém světě pro tebe nebude místo, zvláště ne po boku mého syna.“

Pousměju se. Neměla bych, ale potlačit gesta a výrazy se sérem pravdy v žilách je mnohem těžší. Myslí si, že Tobias jí teď patří. Neví, že Tobias patří jen sám sobě.

Evelyn se napřímí a založí si ruce na prsou.

„Sérum pravdy ukázalo, že jsi možná husička, ale ne zrádce. Výslech je u konce. Můžeš jít.“

„A co Christina a Cara?“ zeptám se pomalu. „Jsou to mé kamarádky. Nic neudělaly.“

„S nimi to vyřídíme v brzké době,“ řekne Evelyn.

Vstanu, i když se po séru cítím jako mátoha. V místnosti je hlava na hlavě a několik dlouhých vteřin se nedokážu zorientovat, kudy ven. Pak ucítím, jak mě někdo vezme za paži, mladík se snědou pletí a širokým úsměvem – Uriah. Odvede mě ke dveřím. Všichni se dají do řeči.

+++

Uriah se mnou projde chodbou až k výtahu. Zmáčkne tlačítko a dveře kabiny se rozletí. Vrávoravým krokem za ním nastoupím. „Nepřehnal jsem to s tou hromadou hnoje?“ zeptám se, když se za námi zavřou dveře.

„Nemyslím. Evelyn čekala, že budeš horká hlava. Podezřívala by tě, kdybys nebyla.“

Jako by každá buňka mého těla vibrovala energií v předtuše toho, co teprve přijde. Jsem volná. Najdeme způsob, jak se dostat ven z města. Je konec čekání, přecházení po cele, dožadování se odpovědí, které mi stejně nikdo nedá.

Ale něco jsem dnes ráno o zavedených změnách přesto vyzvěděla. Všichni, kdo se dosud hlásili k nějaké frakci, se musí přestěhovat do blíz-

kosti základny a navzájem se promíchat. V žádném domě nesmí žít pohromadě víc než čtyři příslušníci stejné frakce. Zároveň si podle nového nařízení musíme povyměňovat oblečení. Od Mírumilovných už jsem dostala žlutou halenku a od Upřímných černé kalhoty.

„A teď tudy,“ nasměruje mě Uriah, když vystoupíme z výtahu. V tomto patře základny je všechno ze skla, dokonce i stěny. Sluneční paprsky se na skle lámou, a podlahu tak pokrývá spektrum duhových barev. Jednou rukou si zacloním oči a vejdu za Uriahem do dlouhé, úzké místnosti. Podél obou stěn jsou rozmístěné postele. U každé je stolek a prosklená skříňka na šaty a knihy.

„Bývala to kolej pro nováčky,“ vysvětluje Uriah. „Už jsem rezervoval postele i Christině a Caře.“

Na posteli u dveří sedí trojice dívek v červených halenkách – tipuji je na Mírumilovné – a v levé části pokoje leží starší žena, které na jednom uchu visí brýle – ta bude ze Sečtělости. Asi bych už takhle neměla lidi zařazovat do frakcí, ale zvyk je zvyk a těžko se mění.

Uriah sebou hodí na jednu z postelí vzadu v rohu. Posadím se na tu vedlejší. Jsem ráda, že jsem konečně volná a můžu si odpočinout.

„Zeke tvrdil, že to může odpadlíkům nějakou dobu trvat, než někoho pustí na svobodu, takže Christina s Carou si budou muset počkat,“ řekne.

Na chvíli se mi uleví, že všichni, které znám, budou do večera ze svých cel venku. Ale pak si vzpomenu na Caleba. Toho, kdo dělal Jeanine Matthewsové pravou ruku, odpadlíci na svobodu nikdy nepustí. Jak daleko budou ochotni zajít, aby po Jeanine vymazali všechny stopy? To nevím.

A je mi to jedno, pomyslím si. Ale vím, že je to lež. Pořád je to můj bratr.

„Bezva. Díky, Uriahu.“

Přikývne a opře si hlavu o stěnu.

„Jak na tom jsi?“ zeptám se. „Chci říct... Lynn...“

Uriah se s Marlene a Lynn kamarádil odjakživa, a teď jsou obě po smrti. Mám pocit, že bych mu mohla rozumět – koneckonců i já jsem přišla o dva kamarády. Al nevydržel tlak, kterému byl jako nováček vysta-

vený, a Willa zasáhla při útoku v simulaci má neuvážená střela. Ale nechci předstírat, že naše bolest je stejná. Faktem je, že Uriah znal své kamarádky daleko lépe.

„Nechci o tom mluvit.“ Zavrtí hlavou. „Ani na to myslet. Prostě funguju dál.“

„V pohodě. Chápu. Já jen, že kdybys... něco potřeboval..“

„Jasný.“ Usměje se na mě a vstane. „Máš tady všechno, co potřebuješ? Slíbil jsem mámě, že se za ní dneska večer zastavím, takže sebou musím hodit. Jo, málem jsem zapomněl – Čtyřka tě chce vidět.“

Narovnám se. „Vážně? Kdy? Kde?“

„Říkal něco po desátý, v Miléniu na trávníku.“ Ušklíbne se. „Moc se nevzrušuj, nebo ti praskne hlava.“

KAPITOLA 4

TOBIAS

Matka vždy sedává na okraji věci – židlí, říms, stolů – jako by čekala, že bude muset v příštím okamžiku někam bezodkladně odejít. Tentokrát je to starý psací stůl v kanceláři, která patřila Jeanine. Špičkami prstů se dotýká podlahy, aby neztratila rovnováhu. Za jejími zády prosvítá matná zář města. Je to typ ženy, které jsou kost a kůže a svaly.

„Musíme si promluvit o tvé loajálnosti,“ řekne, ale nezní to, jako by mě z něčeho obviňovala, spíš je jen unavená. Na chvíli mi připadá tak sešlá, skoro průhledná, ale pak se napřímí a můj pocit zmizí.

„Koneckonců jsi to byl ty, kdo Tris pomohl a kdo to video přehrál,“ pokračuje. „Nikdo to neví, ale *já* ano.“

„Podívej.“ Předkloním se a opřu se lokty o kolena. „Já jsem nevěděl, o co v tom videu jde. Spolehl jsem se na Trisin úsudek. Nic víc v tom nebylo.“

Myslel jsem, že mi bude víc věřit, když jí řeknu, že jsem se s Tris rozešel. A měl jsem pravdu – od té doby, co jsem jí zalhal, se ke mně chová srdečněji, otevřeněji.

„A teď, když už víš, o co v něm jde?“ zeptá se Evelyn. „Co si myslíš teď? Myslíš, že bychom měli z města odejít?“

Vím, co chce, abych řekl – že nevidím důvod, proč se vydávat všanc okolnímu světu – ale tak dobrý lhář nejsem. Vyberu jen část pravdy.

„Bojím se toho,“ odpovím na otázku. „Nevím, jestli je dobrý tah odsud odejít, když víme, že nás tam čekají problémy.“

Chvilí mě pozoruje a kouše se do tváře. To jsem se naučil od ní, rozkousat si tvář až do masa, když jsem čekal, s jakou se otec vrátí domů – přijde muž, kterému celá frakce věří a chová ho v úctě, nebo muž, který mě holýma rukama začne bít?

Jazykem si bezděky přejeđu po jizvách na tváři a spolknu tu vzpomínku, jako by byla plyněk.

Matka sklouzne ze stolu a přejde k oknu. „Dostávají se ke mně zprávy o tom, že tu vzniká povstalecká organizace.“ Vzhledne a povytáhne obočí. „Lidé se vždy organizují do skupin. To je základní fakt naší existence. Jen jsem nečekala, že to bude tak brzy.“

„Co je to za skupinu?“

„Ti, co chtějí odejít z města,“ vysvětlí. „Dnes ráno vydali něco jako svůj manifest. Říkají si Aliance... a podporují původní záměr města,“ dodá, když uvidí můj nechápavý výraz.

„Původní záměr – myslíš ten, o kterém se mluví na tom videu? Že by se lidi měli podívat za hranice města, až mezi nimi bude dost Divergentních?“

„Ano, ale jde jim ještě o něco jiného. O frakce. Aliance tvrdí, že se lidé mají členit do frakcí, protože tak to bylo od nepaměti.“ Zavrtí hlavou. „Vždy se najdou takoví, kteří se bojí změny. Ale těm vyhovět nemůžeme.“

Když frakční systém padl, cítil jsem se částečně jako vězeň, kterého po dlouhé době propustili na svobodu. Už mě nemusí trápit, jestli každá moje myšlenka nebo volba zapadá do úzce vymezené ideologie. Ne, frakce mi rozhodně nechybí.

Jenže matka nám nedala takovou volnost, jak si myslí – jen z nás všech nadělala odpadlíky. Má strach, co bychom si vybrali, kdybychom byli skutečně svobodní. A to znamená, že ať už si o frakcích myslím cokoli, mám radost, že se jí někdo někde postavil na odpor.

Snažím se o neutrální výraz, ale srdce mi bije rychleji. Musím být opatrný, abych v ní nezbudil podezření. Komukoli jinému by se mi lhalo snadněji než jí. Jí, která jako jediná zná tajemství našeho domu v Odevzdanosti a co se odehrávalo za jeho zdmi.

„Co s tím chceš dělat?“ zeptám se.

„Musím je dostat pod kontrolu, co jiného?“

Mimoděk se narovnám a strnu jako židle pode mnou. Slovo „kontrola“ v tomhle městě znamená injekční jehly a séra a skelný pohled. Znamená simulace, jako tu, ve které jsem málem zabil Tris, nebo tu, která proměnila Neohrožené v armádu zabijáků.

„Pomocí simulací?“ zeptám se pomalu.

Zamračí se. „Jistěže ne! Nejsem Jeanine Matthewsová!“

Její pohoršení mě popudí. „Zapomínáš, že tě sotva znám, matko.“

Při té připomínce sebou trhne. „Chci dosáhnout svého, ale k simulacím bych se nikdy neuchýlila. To už mi přijde lepší nechat lidi umřít.“

Možná že tuhle cestu skutečně zvolí – mrtví nemluví a neudělají ani žádnou revoluci. Ať už se za názvem Aliance ukrývá kdokoli, musí být varován. Rychle.

„Můžu zjistit, o koho jde,“ navrhnou.

„O tom nepochybují. Proč jinak bych ti o nich říkala?“

Důvodů mě napadá spousta. Aby mě vyzkoušela. Aby mě doběhla. Aby mi dala mylnou informaci. Zním svou matku – cíl pro ni svítí prostředky, stejně jako pro otce a – někdy – i pro mě.

„Dobře. Zjistím to. Najdu je.“

Vstanu. Prsty křehkými jako větve mi stiskne paži. „Děkuju.“

Přemůžu se a podívám se na ni. Úzce posazené oči, zahnutý nos – jako já. Snědá pleť, tmavší, než mám já. Na okamžik si ji představím, jak v šedých šatech Odevzdaných a s hustými vlasy sepnutými do uzlu pomocí desítky sponek sedí naproti mně u stolu s večerí. Jak přede mnou klečí a přepíná mi knoflíčky na košili, než vyrazím do školy. Jak stojí u okna a na jednotvárné ulici vyhlíží auto mého otce, ruce má sepjaté – ne, sevře-

né, až jí na prstech bělají klouby. Tehdy nás spojoval strach. Teď už se matka nebojí a já přemýšlím, jaké by to bylo, kdyby nás místo strachu spojovala síla.

Ucítím bolest, jako bych ji zradil. Ženu, která kdysi byla mým jediným spojencem. Odvrátím se dřív, než vezmu svá slova zpět a omluvím se.

Ze základny odcházím uprostřed davu lidí. Mé zmatené oči v něm marně hledají navyklé barvy jednotlivých frakcí. Na sobě mám šedou košili, modré džíny a černé boty – nové šaty, ale pod nimi staré tetování. Svá životní rozhodnutí vrátit nemůžu. Zvláště některá.

KAPITOLA 5

TRIS

Na hodinkách si nastavím budík na desátou a usnu ještě dřív, než zaujmu pohodlnou pozici. O pár hodin později mě nevzbudí pípání hodinek, ale to, jak se na opačném konci místnosti někdo rozčiluje. Vypnu budík, rukama si vjedu do vlasů a napůl vyběhnu k nouzovému schodišti. Výchoodem na jeho konci se dostanu do boční ulice, kde už mě pravděpodobně nikdo nezastaví.

Chladný noční vzduch mě probudí. Stáhnou si rukávy přes ruce, aby mi neprokřehly. Léto definitivně končí. U vchodu do základny se motá několik lidí, ale nikdo z nich si mě během plížení se přes Michigan Avenue nevšimne. Být malá má i své výhody.

Tobias čeká uprostřed travnatého prostranství. Na sobě má směs oblečení – šedou košili, modré džíny a černou mikinu s kapucí, které reprezentují všechny frakce, pro něž mám mít dle zkoušky vloh. U nohou mu leží batoh.

„Jak jsem si vedla?“ zeptám se, když jsem na doslech.

„Bezva.“ Usměje se.

Špičkami prstů mě uchopí za halenku na břicho, přivine si mě k sobě a něžně mě políbí.

„Pojď,“ řekne, když se odtáhne. „Mám na dnešní večer plán.“

„Vážně?“

„Co se divíš? Vlastně jsme ještě neměli pořádný rande.“

„Jak chceš za současných okolností randit?“

„Nevím, ale aspoň jedno opravdový rande bych rád zažil.“ Vrací se zpátky k obří kovové konstrukci na kraji trávníku a já jdu za ním. „Před tebou jsem byl párkrát na hromadným rande, ale skoro vždycky to byla katastrofa. Končovalo to tak, že Zeke ulovil jakoukoli holku, kterou zrovna chtěl, a já jsem za trapnýho ticha zůstal sedět v rohu s holkou, kterou se mi už předtím podařilo urazit.“

„Nejsi zrovna konverzační typ,“ podotknu a zazubím se.

„Zato ty jo.“

„Náhodou, umím být i milá.“

„Hmm.“ Poklepe si na bradu. „Máš příležitost.“

„Sluší ti to.“

Usměje se a ve tmě zasvítí jeho zuby. „Můžeš být milá i častěji.“

Dojdeme na konec trávníku. Teď zblízka vypadá kovová konstrukce větší a nepřístupnější. Je to skutečně jeviště a nad ním se klenou masivní kovové pláty, které se stácejí do různých směrů a připomínají plechovku po výbuchu. Projdeme kolem jednoho z plechů napravo k zadní části pódia, která se zvedá šikmo vzhůru. Odtud podpírají kovové nosníky jednotlivé pláty. Tobias si zajistí batoh na zádech a jednoho nosníku se chytí. Polezeme.

„Něco mi to připomíná,“ prohodím. Jedním z našich prvních společných zážitků byl výstup na ruské kolo, ale tenkrát jsem to byla já, kdo nás přiměl lézt výš.

Vyhrnu si rukávy a lezu za ním. Prostřelené rameno mě ještě bolí, ale už ho mám skoro zahojené. Přesto zatěžuju především druhou ruku a snažím se co nejvíc pracovat nohama. Podívám se na změř plechů pod sebou a na zem pod nimi a rozesměju se.

Tobias vyšplhá až k místu, kde se dvojice plátů spojuje do písmene V, a vytváří tak dostatek prostoru pro nás oba. Nohama se zaklíní o plech a zvrá-

tí se dozadu, aby mi pomohl nahoru. Jeho pomoc sice nepotřebuju, ale proč bych mu to říkala – dotek jeho rukou na mém pasu je mi víc než příjemný.

Z batohu vytáhne deku, kterou přes nás přehodí, a pak odněkud vyklouzlí dva plastové kelímky.

„Chceš mít čistou hlavu, nebo trochu zamotanou?“ zeptá se a nakoukne do batohu.

„Hm...“ Nakloním hlavu. „Čistou. Myslím, že musíme pár věcí probrat, ne?“

„To musíme.“

Vytáhne malou lahev plnou čiré, perlivé tekutiny. „Tohle jsem si půjčil v kuchyni. Vypadá to lákavě,“ řekne, když odšroubovává víčko.

Do obou kelímků trochu nalije a já ochutnám. Těžko říct, co to je, ale je to sladké jako sirup a chutná to po citrónech. Nejdřív se zarazím, ale druhý doušek už je lepší.

„Takže, chtěli jsme o něčem mluvit,“ načne Tobias.

„Jo.“

„Fajn...“ Sklopí pohled a zamračí se. „Hele, já chápu, proč ses dala dohromady s mým otcem a proč sis to nechala pro sebe, ale...“

„Ale jsi na mě naštvanej,“ dopovím za něj. „Protože jsem ti lhala. Zase.“

Přikývne, ale nepodívá se na mě.

„Nejde jenom o Marcuse. Už předtím. Umíš si vůbec představit, jaký to bylo, probudit se sám a vědět, žeš odešla“ – *na smrt*, čekám, že řekne, ale ani to nedokáže vyslovit – „za Jeanine.“

„Ne, to asi neumím.“ Znovu se napiju. Chvilí převaluju sladkou chuť na jazyku a teprve pak polknu. „Já... už předtím mě několikrát napadlo, že se za něco obětuju, ale nevěděla jsem, co takové *obětovat se* ve skutečnosti znamená, co to znamená obětovat *svůj vlastní* život.“

Zvednu k němu oči a on se na mě konečně podívá.

„Teď už to vím,“ pokračuju. „Vím, že chci žít. Vím, že k tobě chci být upřímná, ale nejde mi to... a nikdy mi to nepůjde, když mi nebudeš věřit, nebo když se mnou budeš mluvit tak povyšně, jak to děláváš –“

„*Povyšenež*“ zopakuje. „Chovala ses absurdně, zbytečně jsi riskovala – “
„Jo,“ skočím mu do řeči. „A ty sis vážně myslíš, že mi pomůže, když se mnou budeš mluvit jako s malým děckem?“

„Co jinýho jsem měl dělat? Odmítlas používat rozum!“

„Možná jsem žádněj rozum nepotřebovala!“ Narovná se. Už nedokážu předstírat, že jsem uvolněná. „Užírала jsem se pocitem viny a potřebovala jsem, abys mě utěšil, a ne abys na mě ječel. Nebo abys přede mnou tajil, co máš v plánu, jako bych nedokázala – “

„Nechtěl jsem tě zbytečně zatěžovat.“

„Neříkals náhodou, že jsem drsňák?“ vypálím zlostně. „Myslíš, že všechno snesu, když na mě řveš, ale že nezvládnou nic jinýho? Co to má znamenat?“

„Já vím, že sneseš hodně.“ Zavrtí hlavou. „Nejsem zvyklej něco někomu říkat. Jsem zvyklej řešit věci sám.“

„Na mě se dá spolehnout,“ namítnu. „Mně věřit můžeš. A můžeš nechat na mně, abych si sama rozhodla, co zvládnou a co ne.“

„Fajn,“ řekne a přikývne. „Ale už žádný lhaní. Nikdy.“

„Dobře.“

Všechno mě najednou tlačí a škrťá, jako by mě někdo nasoukal do něčeho příliš těsného. Nechci, aby náš rozhovor takhle skončil. Vezmu To-biase za ruku.

„Mrzí mě, že jsem ti lhala,“ omluvím se. „Vážně.“

„Omluva se přijímá. Nechtěl jsem, aby sis myslela, že tě nerespektuju.“

Chvilí zůstaneme jen tak sedět a držíme se za ruce. Opřu se o chladi-vý kov. Obloha nade mnou je čistá a temná a měsíc zakrývají mraky. Pak se na chvíli vyjasní a vysoko nad námi zazáří hvězda, ale zdá se, že je jedi-ná. Když ale zase předkloním hlavu, uvidím šňůru budov podél Michigan Avenue, které na nás dohlížejí jako němé strážce.

Nic neříkám. Čekám, až se přestanu cítit stísněně. Konečně se dostaví pocit úlevy. Obvykle mi trvá déle, než ze mě hněv vyprchá, ale teď se s ra-dostí loučím s pocity, které se ve mně za těch několik posledních, nezvyklých

týdnů nastrádaly – s hněvem a strachem, že mě Tobias nenávidí, a s provinilostí kvůli tomu, že jsem za jeho zády spolupracovala s Marcusem.

„Tohle je teda dryák,“ prolomí ticho Tobias, když do sebe obrátí kelímek a postaví ho na zem.

„Jo, je to síla,“ přitakám a podívám se, kolik mi v kelímku ještě zbývá. Obrátím ho do sebe a zkřívím obličej, když se mi v krku roztancují bublinky. „Nevím, co na tom všichni vidí. Naše neohrožený koláče se s tímhle nedaj srovnat.“

„Zajímalo by mě, jakej moučník by asi hostům nabízeli Odevzdaní, kdyby nějakej měli.“

„Starej chleba.“

Zasměje se. „Vodovou kaši.“

„Mlíko.“

„Občas jako bych věřil všemu, co nás učili,“ prohlásí. „Ale evidentně nevěřím, jinak bych tady s tebou neseděl a nedržel tě za ruku, i když nejsi moje žena.“

„A co vás učili o... tomhle?“ zeptám se a kývnu směrem k našim rukám.

„Co nás učili, hmm.“ Uculí se. „Dělejte, co chcete, ale dávejte si pozor, to nás učili.“

Povytáhnu obočí. Rozhoří se mi tváře.

„Já jsem pro střední cestu,“ dodá. „Najít tu pravou míru mezi tím, co člověk chce, a tím, co si myslí, že by udělat měl.“

„To zní rozumně.“ Odmlčím se. „A co chceš?“

Asi vím co, ale chci, aby mi to řekl sám.

„Hmm.“ Roztáhne rty do úsměvu a poklekne u mě. Přitiskne dlaně na kovový plát, pažemi mi zastřeší hlavu a zvolna mě políbí, na ústa, pod bradu, těsně nad klíční kost. Ani se nepohnu. Bojím se, že udělám něco hloupého nebo že se mu to nebude líbit. Za chvíli se ale cítím jako socha, jako bych tady a teď vůbec nebyla, a zdráhavě ho obejmu kolem pasu.

Znovu pohladí má ústa polibkem a vyhrne košili zpod mých rukou, až se dotýkám jeho holé kůže. Probudí se ve mně život a přitisknu se k němu

víc. Rukama mu přejíždím po zádech, po ramenech. Zrychleně dýchá a já také. Na jazyku mi zašumí citrónové bublinky a z jeho kůže se nadechnu větru a vím, že chci ještě, ještě.

Vykasám mu košili. Ještě před chvílí mi byla zima, ale myslím, že teď už ani jeden z nás zuby nedrkotá. Jednou rukou si mě k sobě přivine, pevně a rozhodně, a druhou zabloudí do mých vlasů. Zpomalím a vychutnávám ten pocit – jeho hebkou kůži, kterou zdobí černé tetování, jeho naléhavý polibek, studený vzduch, do kterého jsme se zachumlali.

Uvolním se. Už se necítím jako voják, který musí vzdorovat sérům pravdy a samozvaným vůdcům. Cítím se hebce, lehce, cítím, že je v pořádku se zasmát, když mi přejede konečky prstů po bocích a dole po zádech, že je v pořádku mu vzdechnout do ucha, když mě k sobě přitiskne a zaboří mi tvář do krku, aby mě tam políbil. Cítím se sama sebou, silná i slabá zároveň – a že taková můžu aspoň na chvíli být.

Nevím, kolik času uplyne, než nás opět roztřese zima a my se k sobě schoulíme zpátky pod deku.

„Nevím, jestli se mi chce dělat to, co bych měl,“ připustí a zasměje se mi do ucha.

Usměju se. „Tak to asi chodí.“

KAPITOLA 6

TOBIAS

Cítím to, když stojím s podnosem v ruce ve frontě na jídlo, vidím to ve tvářích odpadlíků, kteří se v hloučku svorně sklání nad svými porcemi ovesné kaše. Něco je ve vzduchu a každou chvíli se ukáže co.

Když jsem včera odešel z matčiny kanceláře, chvíli jsem se zdržel na chodbě, abych odposlechl její další schůzku. Ještě než zavřela dveře, zachytil jsem několik slov o demonstraci. Do mysli se mi vkradla vtíravá myšlenka: Proč mi nic neřekla?

Nejspíš mi nevěří. Takže si asi nevedu zase tak dobře jako její rádoby pravá ruka.

Posadím se ke stolu ke stejné snídani jako všichni kolem: talíři ovesné kaše skromně poprášené hnědým cukrem a hrnku kávy. Vypnu chuťové buňky a pustím se do jídla. Do oka mi padne skupinka odpadlíků. Asi čtrnáctiletá dívka neustále těká pohledem k hodinám na zdi.

Mám napůl snědeno, když se spustí povyk. Nervózní dívka vyskočí ze židle, jako by do ní vjel elektrický proud, a všichni vyrazí ke dveřím. Rozběhnu se hned za nimi a deru se dopředu vestibulem, kde se na zemi pořád válí roztrhaný portrét Jeanine Matthewsové.

Před základnou, uprostřed Michigan Avenue, se mezitím shromáždil dav odpadlíků. Slunce zakrývají bledé mraky a den působí zamlženě a mdle. Někdo vykřikne: „Popravte frakce!“ a vzápětí už ostatní skandují: *Popravte frakce! Popravte frakce!*, až svými výkřiky přehluší všechno kolem. Vzduch proráží pěsti, ale chybí zde radost, která doprovází podobná pozdvižení u Neohrožených. Ve výrazech kolem sebe vidím jen hněv.

Proderu se až do středu davu a teprve teď vidím, kolem čeho se lidé shlukli – obří mísy z Obřadu volby tu leží převrácené na bok a na zemi se mísí uhlí s vodou, hlínou, sklem a kameny.

Vzpomenu si, jak jsem se řízl do dlaně a na žhavé uhlí dopadla má krev – má první vzpoura vůči otci. Vzpomenu si, jak se ve mně zvedl příliv síly a zalila mě vlna úlevy. Vyvázl jsem. A tyhle mísy se mi navždy vryly do paměti.

Mezi obřadními mísami stojí Edward. Pod nohama má na prach rozdrčené úlomky skla a nad hlavou zdvižené těžké kladivo. Rozpráhne se a jednu z mís úderem kladiva promáčkne. Vzduch zvirí uhelný prach.

Musím se zastavit, abych se za ním nerozběhl. Přece to nezničí, ne obřadní mísu, ne symbol mého triumfu. Tyhle věci by nikdo ničit neměl.

Dav houstne. Nejsou v něm jen odpadlíci s černými páskami kolem paží, na kterých svítí prázdné bílé kruhy, ale lidé ze všech někdejších frakcí, kteří mají paže obnažené. Ve chvíli, kdy se Edward napřahuje k další ráně, se z davu vyřítí Sečtělý muž – prozradí ho jeho pečlivě rozdělená pěšinka ve vlasech. Jemnými rukama potřísněnými inkoustem popadne rukojeť kladiva a se zaťatými zuby do sebe s Edwardem vrazí.

Davem se mihnou plavé vlasy – Tris. Na sobě má volnou modrou halenku bez rukávů, která odhaluje okraje tetování na jejích ramenech. Chce běžet k Edwardovi a tomu muži, ale Christina ji oběma rukama zadrží.

Obličej Sečtělého muže zfialoví. Edward je vyšší a silnější. Muž nemá žádnou šanci a je blázen, že ho vyzval. Edward mu vyrve kladivo z rukou a znovu se s ním rozmáchne. Vzteky bez sebe ztratí rovnováhu a kladivo dopadne muži na rameno plnou, drtivou silou.

Nejdřív slyším jenom to, jak muž řve. Všichni kolem jako by se mezitím nadechli. Vzápětí se rozpoutá šílenství. Všichni vyrazí k místu incidentu, k Edwardovi, ke zraněnému muži. Vráží jeden do druhého, a pak i do mě – rameny, lokty, hlavami, znovu a znovu.

Nevím, kam mám běžet: ke zraněnému, k Edwardovi, nebo za Tris? Nedokážu myslet, nemůžu dýchat. Dav mě unáší k Edwardovi a já ho popadnu za paži.

„Nech toho!“ zařvu z plných plic. Upře na mě své jediné, jasné oko, vycentí zuby a pokusí se mi vyškubnout.

Kopnu ho kolenem do žeber. Zavravorá a kladivo mu vypadne z rukou. Zvednu ho a rozběhnu se k Tris.

Je někde přede mnou a snaží se prodrat ke zraněnému. Nějaká žena jí vrazí loktem do tváře, až se zapotáčí. Christina ženu odstrčí stranou.

Pak zazní výstřel. Jeden, druhý. Třetí.

Dav se rozpptýlí. Každý zděšeně prchá z dosahu střelby. Snažím se zjistit, kdo a jestli vůbec někdo byl zasažený, ale kolem mě se ze všech stran hrnou lidé. Nevidím téměř nic.

Tris s Christinou se dostanou ke zraněnému a sehnou se k němu. Obličej má zkrvavený a na oblečení otisky bot. Vlasy, předtím tak pečlivě upravené, má rozčuchané. Nehýbe se.

Pár kroků od něj leží v kaluži krve Edward. Kulka ho zasáhla do břicha. Na zemi se válí další lidé, které neznám, lidé, kteří byli zasaženi také, nebo je ušlapal dav. Předpokládám, že kulky byly určeny výhradně Edwardovi – ostatní se jen připlepeli do cesty.

Zuřivě se kolem sebe rozhlédnu, ale střelce nevidím. Neznámý útočník mezitím zmizel v davu.

Upustím kladivo na zem vedle zdeformované obřadní mísy a kleknu si k Edwardovi. Do kolen se mi zaryjí symbolické kameny Odevzdanosti. Edwardovo oko pod víčkem horečnatě těká – je naživu, zatím.

„Musíme ho dostat do nemocnice,“ prohlásím, ale nevím, jestli mě někdo vnímá. Skoro všichni se rozutekli.

Ohlédnu se na Tris, která vyšetřuje bezvládného muže. „Žije?“

Prsty na krku se mu snaží nahmatat pulz. V široce rozevřených očích má prázdný pohled. Zavrtí hlavou. Ne, nežije. Věděl jsem to.

Zavřu oči. I za zavřenými víčky vidím převržené obřadní mísy a jejich obsah navršený na hromadu. Symboly našeho dosavadního života jsou zničeny, minimálně jeden muž je mrtvý a další zraněný – kvůli čemu vlastně?

Kvůli ničemu. Kvůli matčině prázdné, omezené vizi – vizi města, které lidem vyrvalo frakce z rukou proti jejich vůli.

Chtěla, abychom měli víc než jen pět možností. Teď nemáme žádnou.

S jistotou si uvědomím, že se nemůžu postavit na její stranu, a nikdy jsem nemohl.

„Musíme pryč,“ řekne Tris a já vím, že nemluví o tom, že odsud teď musíme odejít nebo že musíme vzít Edwarda do nemocnice. Mluví o našem odchodu z města.

„Musíme pryč,“ zopakuju.

+++

Provizorní nemocnice na základně Sečtělých páchne po dezinfekci, která dráždí nosní sliznici. Zavřu oči a dál čekám na matku.

Zuřím tak, že nemám nejmenší chuť tady vysedávat. Chci si prostě jen sbalit své věci a vypadnout. Tuhle demonstraci musela naplánovat ona, jinak by o ní nevěděla už den předem. A taky musela vědět, že se tahle demonstrace vymkne kontrole vzhledem k napětí, které tu panuje. Přesto neustoupila. Zaujmout vyhraněný postoj vůči frakcím pro ni bylo důležitější než bezpečnost či potenciální ztráty na lidských životech. Nevím, proč mě to překvapuje.

Slyším, jak se rozevrou dveře výtahu. „Tobiasi!“ zavolá matka.

Rozběhne se ke mně a stiskne mi ruce. Jsou ulepené od krve. V jejich tmavých očích se mihnou obavy. „Nejsi zraněný?“

Má o mě strach. Kdesi uvnitř mě něco nepatrně zahřeje – má mě ráda, dělá si starosti. Ještě se z ní nestal netvor.

„To je Edwardova krev. Pomohl jsem ho sem donést.“

„Jak je na tom?“ zeptá se.

Zavrtím hlavou. „Už nijak.“

Nevím, jak to říct lépe.

Ucouvne, pustí mé ruce a sedne si na jednu z židlí v čekárně.

Když Edward zběhl od Neohrožených, matka se ho ujala. Přišel o oko, o frakci, o pevnou půdu pod nohama, ale ona z něho znovu udělala bojovníka. Nevěděl jsem, že si byli tak blízcí; dojde mi to až teď, když vidím, jak se jí v očích zalesknou slzy a roztřesou prsty. Tolik emocí jsem u ní neviděl od doby, kdy s ní otec praštil doma v obýváku o zeď.

Potlačím vzpomínky, ale jako bych je chtěl vecpat do příliš těsné zásuvky.

„Je mi to líto,“ řeknu. Nevím, jestli to míním vážně, nebo jen chci, aby si myslela, že jsem pořád na její straně. „Proč jsi mi o tý demonstraci nic neřekla?“ dodám nejistě.

Zavrtí hlavou. „Nevěděla jsem o ní.“

Lže. Víím to. Ale nechám ji být. Teď si nemůžu dovolit žádný konflikt. Nebo do toho teď možná nechci štourat, když nad námi visí Edwardova smrt. Někdy těžko rozlišuju, kde končí strategie a kde začíná soucit.

„Aha.“ Poškrábu se za uchem. „Jestli chceš, můžeš ho vidět.“

„Nechci.“ Zdá se, že je myšlenkami jinde. „Vím, jak vypadá mrtvé tělo.“ V duchu se vzdálí ještě víc.

„Možná bych už měl jít.“

„Zůstaň,“ poprosí. Dotkne se prázdné židle mezi námi. „Prosím.“

Přisednu si k ní, a přestože sám sebe ujišťuju, že jsem jen tajný agent, který uposlechl svého domnělého vůdce, cítím se jako syn, který utěšuje svou truchlící matku.

Sedíme, dotýkáme se rameny, dýcháme ve stejném rytmu a už nic neříkáme.

KAPITOLA 7

TRIS

Christina převrací za chůze černý kámen v dlani. Chvíli mi trvá, než mi dojde, že je to kus uhlí z obřadní mísy Neohrožených.

„Nechtěla jsem to tady řešit, ale pořád na to musím myslet,“ řekne konečně. „Že z deseti původních přeběhlíků už nás dechá jenom šest.“

Před námi se tyčí Hancockův mrakodrap a za ním Lake Shore Drive, onen líný pruh asfaltu, nad kterým jsem před časem letěla jako pták. Kráčíme vedle sebe po rozpukaném chodníku a na oblečení máme Edwardovu zaschlou krev.

Pořád mi to nedochází: Že Edward, z nás všech ten nejtalentovanější, kluk, po kterém jsem v dormitáři utírala krev, je mrtvý. Mrtvý.

„A z těch, se kterými se dalo mluvit, jsme to jenom my dvě... a možná Myra,“ poznamenám.

Když Edward přišel o oko, Myra s ním z Neohroženosti odešla. Už jsem ji nikdy neviděla. Víím, že se brzy potom rozešli, ale nikdy jsem nezjistila, co se s ní pak stalo. Stejně jsem s ní dohromady promluvila tak tři slova.

Jedny ze vstupních dveří už jsou otevřené a vlají na pantech. Uriah slí-

bil, že sem přijde zapnout generátor, a opravdu – ovládací tlačítko výtahu se mi pod prstem zeleně rozzáří.

„Tys tady nikdy nebyla?“ zeptám se Christiny, když nastupujeme do výtahu.

„Ne,“ odpoví. „Myslím uvnitř. Tehdy mě sem přece nevzali.“

„Už vím.“ Opřu se o stěnu. „Měla bys to zkusit, ještě než odejdeme.“

„Jo.“ Namalovala si rty červenou rtěnkou. Připomíná mi děti, kterým od náruživého mlsání bonbonů zrudla ústa. „Někdy jako bych Evelyn chápala. Stalo se tolik strašných věcí, až si člověk občas říká, že by tady raději zůstal a... prostě to tady začal dávat dohromady, než aby se vrhal do další šlamastyky.“ Pousměje se. „Se ví, že to neudělám,“ dodá. „Ani nevím proč. Asi jsem zvědavá.“

„Mluvila o tom s vašima?“

Občas zapomínám, že Christina není jako já, která nemám žádné rodné vazby. Má otce i matku a malou sestru, všechny z Upřímnosti.

„Musí se starat o malou,“ vysvětlí. „Neví, nakolik je to tam venku bezpečný. Nemůžou riskovat.“

„A tebe pustí?“

„Přežili, že jsem odešla do jiný frakce. Tohle přežijou taky,“ uzavře Christina téma a sklopí pohled. „Chtějí jenom, abych vedla poctivej život, chápeš? A to tady není možný. Prostě není.“

Dveře výtahu se otevrou a do tváří nám šlehne vítr. Stále je vlhý, ale už v sobě nese příslib zimy. Ze střechy k nám dolehnou hlasy. Začnu šplhat po žebříku. Pod každým mým krokem se zakymácí, ale Christina ho dole drží, dokud nevylezu až nahoru.

Uriah a Zeke hází přes okraj střechy kamínky a poslouchají, jak při pádu zvoní o okna. Uriah se pokusí do Zeka strčit, aby další hod zpackal, ale Zeke mu stačí uhnout.

„Čau,“ pozdraví jednohlasně, když nás uvidí.

„Počkat, vy jste dvojčata?“ zeptá se Christina a zakření se. Oba se zasmějí, ale Uriah vypadá unaveně, jako by byl duchem jinde. Ztratit něko-

ho blízkého způsobem, jakým on přišel o Marlene, s člověkem nutně zalomcuje. Já jsem asi výjimka.

Nikdo nepřinesl úvazky, takže na lanovce se dneska nesvezeme. Kvůli tomu jsme ostatně nepřišli. Nevím, co sem přitáhlo ostatní, ale já jsem chtěla být vysoko – mít co největší rozhled. Ale všechno na západ ode mě se utápí ve tmě, jako by někdo celou scénérii přikryl černou dekou. Na okamžik se mi zdá, že se na obzoru něco zalesklo, ale je to jen zdání.

Také ostatní mlčí. Zajímalo by mě, jestli všichni přemýšlíme nad tím samým.

„Co myslíte, že tam je?“ zeptá se konečně Uriah.

Zeke jen pokrčí rameny, ale Christina vysloví své obavy. „Co když je tam to samý? Stejný zchátralý město, stejný systém, stejný... všechno?“

„Tomu nevěřím,“ prohlásí Uriah a zavrtí hlavou. „Musí to tam být *jiny*.“

„Nebo nijaký,“ naznačí Zeke. „Lidi, kteří nás sem šoupli, už můžou být mrtví. A všechno po nich lehlo popelem.“

Zachvěju se. To mě nikdy nenapadlo, ale Zeke má pravdu – nevíme, co se tam dělo, nebo kolik generací se mezitím prostřídalo. Možná že kromě nás už žádní další lidé nežijí.

„Na tom nezáleží,“ řeknu důrazněji, než jsem zamýšlela. „Nezáleží, jak to tam vypadá, musíme to vidět na vlastní oči. Pak se o tom můžeme bavit.“

Ještě dlouho tam stojíme. Přejíždím pohledem po hranách budov, až se mi obrysy všech oken slíjí do jediné čáry. Pak se Uriah zeptá Christiny, jak probíhala demonstrace, a chvíle klidu a ticha zmizí, jako by ji odvál vítr.

+++

Příští den Evelyn ve vestibulu základny Sečtělých mezi kousky portrétu Jeanine Matthewsové vyhlásí nová pravidla. V hale se shromáždili jak ti, kteří se dosud hlásili k nějaké frakci, tak odpadlíci. A i ti, co se sem ne-

vešli, poslouchají z ulice, co jim chce jejich nový vůdce říct. Podél obvodu haly hlídají Evelynini vojáci, prsty připravené na spouštích. Mají nás pod kontrolou.

„Včerejší události jen potvrdily, že jeden druhému nemůžeme důvěřovat,“ zahájí Evelyn svou řeč. Je bleďá jako křída a očividně vyčerpaná. „Dokud se situace nestabilizuje, musíme se podrobit určité kázní. Prvním opatřením od této chvíle bude zákaz vycházení: Do deváté hodiny večerní se musí všichni vrátit do přidělených prostor. Tyto prostory pak neopustí až do osmé hodiny ranní. V noci i ve dne budou v ulicích přítomny ozbrojené hlídky, které budou dohlížet na naši bezpečnost.“

Odfrknu si a snažím se to zamaskovat zakašláním. Christina mě dloubne loktem do žeber a přiloží si prst ke rtům. Nevím, proč se tak bojí – jako by mě Evelyn mohla na tu dálku slyšet.

Pár metrů ode mě stojí se založenýma rukama Tori, která byla jedním z pěti vůdců Neohrožených a kterou Evelyn její funkce zbavila. Její ústa se zkříví do úšklebku.

„Dále je čas, abychom se připravili na náš nový způsob života, na život bez frakcí. Dneškem počínaje se všichni začnou učit dovednostem, které od nepaměti vykonávali odpadlíci. V těchto pracích se pak budeme *všichni* postupně střídat, stejně jako v dalších povinnostech, které příslušely jednotlivým frakcím.“ Evelyn se usměje, aniž by se skutečně usmála. Nevím, jak to dělá. „Každý se bude podílet na budování našeho nového města rovným dílem. Frakce nás rozdělily, teď mezi námi opět zavládne jednota. Odteď a už navždy.“

Opadlíci všude kolem mě souhlasně zahučí. Cítím se nesvá. Ne že bych s Evelyn přímo nesouhlasila, ale vím, že ti, kteří se včera vzepřeli Edwardovi, se jen tak umlčet nenechají. Evelyn nemá nad městem takovou moc, jak by si přála.

+++

Po Evelynině projevu nemám chuť se prodírat davem. Kličkuju chodbami, dokud nenarazím na zadní schodiště, po kterém jsme před nedávnem pronikli k Jeanine do laboratoře. Tehdy jsme museli překračovat mrtvá těla; teď jsou schody umyté a nablýskané, jako by se tady nikdy nic nestalo.

Ve čtvrtém patře zaslechnu výkřik a zvuky, které připomínají potyčku. Otevřu dveře a můj pohled padne na hlouček mladých lidí – mladších než já a s páskami odpadlíků na pažích – kteří obklopili nějakého mladíka na podlaze.

Ukáže se, že mladík je z Upřímnosti – od hlavy až k patě je oblečený v černobílém.

Rozběhnu se k nim. „Hej!“ zařvu, když si všimnu, že vysoká dívka se ho chystá kopnout znovu.

Nic si ze mě nedělá a kopne kluka do žeber. Ten zaskučí a odvrátí se.

„Hej!“ křiknu znova a tentokrát dívka zareaguje. Je mnohem vyšší než já – dobrý metr osmdesát – ale mám jenom vztek, ne strach.

„Dej si pohov,“ řeknu. „Říkám ti, dej si pohov.“

„Porušil předpis o obličání. Víím, na co mám a nemám právo, a nenechám si poroučet od nějakýho frakčátka,“ odbude mě s pohledem upřeným na mé tetování nad klíční kostí.

„Becky,“ osloví dívku mladík vedle ní. „To je ta holka, co pustila to video.“

Na ostatní to udělalo dojem, ale dívka se jenom ušklíbne. „A co?“

„A nic,“ odpovím. „Jenom to, že jsem musela ublížit spoustě lidí, abych v Neohroženosti prošla výcvikem, a udělám to znovu, jestli budu muset.“

Rozepnu si modrou mikinu a hodím ji mladíkovi na zemi. Zvedne ke mně oči. Z obočí se mu řine krev. S přemáháním se zvedne. Jednou rukou se pořád drží za žebra, druhou si přetáhne mou mikinu přes ramena jako deku.

„Ještě nějaký námitky k jeho oblečení?“

Dívka vyhodnocuje situaci a přemýšlí, jestli se mnou má bojovat, nebo ne. Jako bych jí viděla do hlavy – je malá, bude snadný terč, ale je od Neohrožených a jen tak se nedá. Možná ví, že už jsem pár lidí zabila, možná

si jenom nechce přidělovat problémy, každopádně ztrácí nervy – poznám to na jejím nejistém úšklebku.

„Být sebou, tak si dávám pozor,“ sykne.

„Není to potřeba, věř mi,“ odpovím. „A teď vypadněte.“

Počkám, dokud se nerozejdou, a pak pokračuju ve své cestě. Mladík na mě zavolá. „Hej! Co ta mikina?“

„Je tvoje!“ zavolám přes rameno.

Zahnu za roh v domnění, že už jsem u dalšího schodiště, ale přede mnou se táhne jen další prázdná chodba. Jako bych za sebou slyšela kroky. V mžiku se otočím a připravím se na střet s vysokou dívkou, ale nikdo za mnou není.

Už jsem asi paranoidní.

Otevřu jednu dveře. Potřebuju najít nějaké okno, abych se mohla zorientovat. Místo toho objevím jen zpustošenou laboratoř. Na stolech leží rozházené kádinky a zkumavky, na zemi se povalují roztrhané papíry. Sednu si, abych jeden zvedla, když vtom zhasnou světla.

Vystartuju ke dveřím. Čísi ruka mě popadne za paži a strhne stranou. Někdo mi přes hlavu přehodí pytel a další mě natlačí na zeď. Mlátím sebou a zápasím s látkou, která mi zakrývá výhled. *Tohle už ne, tohle už ne!* Na nic jiného myslet nedokážu. Podaří se mi uvolnit jednu ruku a naslepo se oženu pěstí. Zasáhnu někoho do ramene nebo brady, nevím.

„Hej!“ zařve hlas. „To *bolelo!*“

„Nechtěli jsme tě vyděsit, Tris,“ ozve se jiný hlas, „ale anonymita je nedílnou součástí naší operace. Nechceme ti ublížit.“

„Ne? Tak mě *pusťte!*“ skoro ta slova zavrčím. Ruce, které mě držely u zdi, svůj stisk uvolní.

„Kdo jste?“ domáhám se odpovědi.

„Patříme k Alianci,“ odpoví ten samý hlas. „Je nás hodně, a přesto nejsme nikdo...“

Nemůžu si pomoci a rozesměju se. Možná je to z šoku, nebo ze strachu – srdce mi začíná bušit pomaleji a ruce se mi roztřesou úlevou.

„Slyšeli jsme, že se nehodláš podřídit Evelyn Johnsonové ani jejím přísluhovačům,“ pokračuje hlas.

„Tohle je absurdní.“

„Ne tak absurdní jako se někomu podřídit, když nemusíš.“

Snažím se prohlédnout přes látku, která mi zakrývá obličej, ale je příliš hustě tkaná a kolem je tma. Chci se opřít o zeď, ale poslepu jsem nemožná. Rozšlápnu nějakou kádinku.

„Dobře, tak se jí nehodlám podřídit. A co má být?“

„Znamená to, že chceš odejít.“

Ta slova mě rozruší. „Chceme tě o něco požádat, Tris Priorová. Zítřka v noci, o půlnoci, se hodláme sejít. A chceme, abys přivedla ostatní Neohrožené.“

„Fajn,“ řeknu. „Jen malou otázku: Když se teda zítra uvidíme, proč mi z hlavy nesundáte tu habaďúru?“

Ať už mluvím s kýmkoli, zřejmě neví, co na to říct.

„Jeden den může přinést mnoho nebezpečí,“ opáčí hlas. „Uvidíme se zítra o půlnoci na místě, kde jsi učinila své doznání.“

Vzápětí se rozletí dveře a průvan mi přilepí látku na obličej. Chodbou se rozlehnou chvatné kroky. Než si stačím sundat pytel z hlavy, všechno kolem ztichne. Prohlédnu si ho – je to tmavě modrý povlak na polštář, na kterém je napsáno „Nejdřív frakce, potom krev“.

Smysl pro drama jim rozhodně nechybí.

Místo, kde jsi učinila své doznání.

Je jen jedno takové místo – základna Upřímných, kde mi naočkovali sérum pravdy.

+++

Když se ten večer konečně dostanu zpátky na pokoj, pod sklenicí na nočním stolku najdu vzkaz od Tobiae.

Proces s tvým bratrem proběhne zítra ráno. Nemůžu tam jít, vzbudil bych podezření, ale co nejdřív ti dám vědět rozsudek. Pak něco zkusíme vymyslet. Na každý pád už brzo bude po všem.

KAPITOLA 8

TRIS

Je devět ráno. Právě teď můžou rozhodovat o Calebově osudu – když si zavazuju boty, když už si počtvrté tohle ráno urovnávám postel. Prohrábnu si vlasy. Odpadlíci provádějí neveřejné procesy jen v případě, že je verdikt předem znám, a Caleb byl pravá ruka Jeanine Matthewsové.

Nemělo by mě to trápit. O všem už je beztak rozhodnuto. Všichni její nejbližší spolupracovníci budou popraveni.

Proč to řešíš? ptám se sama sebe. *Zradil tě. Když měli popravít tebe, nehnul ani prstem.*

Neřeším to. Řeším. Nevím.

„Čau, Tris,“ pozdraví mě Christina a zatuká na zárubeň. Za ní vykukne Uriah. Pořád se usmívá jako dřív, ale teď jako by byly jeho úsměvy z vody, která každou chvíli z jeho tváře steče.

„Něco nového?“ zeptá se Christina.

Znovu se rozhlédnu kolem sebe, i když vím, že v místnosti nikdo není. Podle rozvrhu mají být všichni na snídani. Poprosila jsem Uriaha a Christinu, aby snídani vynechali, že jim něco potřebuju říct. Pěkně mi kručí v žaludku.

„Jo,“ odpovím.

Sednou si na postel naproti mně. Povím jim, jak mě večer předtím odchytili v laboratoři, taky o tom povlaku na polštář a o plánovaném setkání Aliance.

„Nechce se mi věřit, že ses spokojila jenom s jednou ranou,“ diví se Uriah.

„Byli v přesile,“ řeknu na svou obranu. Možná jsem neměla být tak důvěřivá, přece jen jsem Neohrožená, ale zvláštní doba si žádá zvláštní jednání. Kromě toho – nejsem si jistá, nakolik Neohrožená se ještě cítím, když se všechny frakce rozpadly.

Při té myšlence mě píchne u srdce. Zvláštní, že s určitými věcmi se člověk nerad loučí.

„Co myslíš, že chtějí?“ zeptá se Christina. „Jenom odejít z města?“

„Vypadá to tak, ale nevím,“ přiznám se.

„Jak víme, že ty lidi neposlala Evelyn, aby nás pak mohla obvinít ze zrady?“

„Nevíme,“ připustím. „Ale víme, že bez cizí pomoci se z města nedostaneme. A já tady prostě nehodlám zůstat, abych se učila řídit autobus a chodila do postele, kdy mi řeknou.“

Christina se znepokojeně podívá na Uriaha.

„Hele,“ dodám, „jestli nechcete, tak nikam chodit nemusíte, ale já odsud vážně musím vypadnout. Musím zjistit, kdo byla Edith Priorová a kdo na nás za městem čeká, jestli vůbec někdo. Prostě mi to nedá.“

Zhluboka se nadechnu. Ani nevím, odkud se ten nával zoufalství vzal, ale teď už ho nemůžu dál přehlížet. Jako by se ve mně probudilo něco živého, co tam dosud jen dřímalo. A teď se mi to svíjí v žaludku a krku. Musím odejít. Musím se dozvědět pravdu.

Uriahův mdlý úsměv na okamžik zmizí. „Jdu do toho.“

„Bezva,“ řekne Christina. V jejích tmavých očích je stále neklid, ale pokrčí rameny. „Takže tam jdeme všichni.“

„Dobře. Může o tom někdo z vás říct Tobiasovi? Asi bych se kolem něho neměla motat, když jsme se ‚rozešli‘,“ vysvětlím. „Sejdeme se v půl dvanáctý na ulici.“

„Já mu to řeknu. Myslím, že jsme dneska ve stejný skupině,“ řekne Uriah. „Čeká nás lekce o továrnách. Nemůžu se dočkat.“ Ušklíbne se. „Mám říct i Zekovi, nebo mu až tak nevěříme?“

„Klidně mu to řekni, ale postarej se o to, aby to všude nerozkecal.“

Znovu se podívám na hodinky. Čtvrt na deset. Soud s Calebem už musel skončit – touhle dobou se už všichni povinně seznamují se svým novým zaměstnáním. Mám pocit, že každou chvíli vyskočím z kůže. Podlomí se mi kolena.

Christina mi položí ruku na rameno, ale na nic se mě nezeptá. Jsem jí za to vděčná. Nemám tušení, co bych jí řekla.

+++

K zadnímu schodišti to s Christinou musíme vzít pořádnou zacházkou, abychom se vyhnuly ozbrojeným hlídkám. Stáhnou si rukáv až k zápěstí. Na ruku jsem si načrtla plán cesty – vím, jak se dostat na základnu Upřímných, ale nevím, kudy to budeme muset obcházet, abychom unikli pozornosti odpadlíků.

Venku u dveří na nás čeká Uriah. Má na sobě černé oblečení, ale ve výstřihu mikiny mu svítí šedé triko. Nemůžu si zvyknout, že mí přátelé nosí barvy Odevzdaných, jako bych s nimi prožila celý život. Někdy ten pocit skutečně mám.

„Čtyřka a Zeke se s náma potkají až tam,“ řekne Uriah. „Vyrážíme.“

Dáme se do běhu směrem k Monroe Street. S každým hlučným krokem ve mně zatrne. Ale teď musíme být hlavně rychlí. Když zabočíme na Monroe Street, ohlédnu se, jestli nás někdo nezpozoroval. Několik tmavých postav míří na Michigan Avenue, ale zmizí za blokem budov, aniž by se zastavily.

„Kde je Cara?“ zeptám se šepem Christiny, když jsme na State Street a dostatečně daleko od základny, takže můžeme mluvit.

„Nevím. Myslím, že nedostala pozvánku,“ odpoví Christina. „Což je fakt divný, protože pokud vím, tak chce –“

„Pst!“ okřikne nás Uriah. „Kam teď?“

Baterkou si posvítím na ruku s plánkem. „Randolph Street!“

Sladíme tempo. Naše podrážky pleskají o dlažbu, nadechujeme se v téměř stejných intervalech. Bolí mě svaly, ale i tak je příjemné běžet.

U mostu už pro bolest v nohách skoro nevidím. Pak můj pohled přelétne přes rozbahněnou řeku a tam už spatřím základnu, opuštěnou a potměnou, a i přes bolest se usměju. Na opačné straně mostu zpomalím a Uriah mi položí ruku kolem ramen.

„A teď už jenom vyběhnout asi milion schodů,“ poznamená.

„Třeba budou fungovat výtahy.“

„To těžko.“ Zavrtí hlavou. „Vsadím se, že Evelyn sleduje odběr proudu v celém městě – aby věděla, jestli se náhodou někdo někde potají neschází.“

Povzdechnu si. Nemám nic proti běhání, ale schody nesnáším.

+++

Když konečně u konce s dechem zdoláme poslední schod, je za pět minut půlnoc. Zatímco ostatní hned pokračují dál, já ještě u výtahu popadám dech. Uriah měl pravdu – nikde nesvítí jediné světlo, kromě žárovek u nouzových východů. Právě v jejich modré záři uvidím Tobiasa, který se vynoří z výslechové místnosti.

Od našeho rande jsem s ním komunikovala jen prostřednictvím tajných zpráv. Musím se přemáhat, abych se mu nevrhla kolem krku, abych mu prsty nepřejela přes horní ret a vrásku na tváři, která se mu tam udělá, když se usměje, a přes přísné obrysy jeho obočí a tváře. Do půlnoci však zbývají už jen dvě minuty. Na nic z toho nemáme čas.

Na chvíli mě pevně obejmě. Jeho dech mě zašimrá na uchu a já zavřu oči a konečně se uvolním. Voní po větru a potu a mýdle – jako Tobias a jako bezpečí.

„Půjdeme dovnitř?“ navrhone. „Určitě mají naspěch.“

„Fajn.“ Nohy se mi třesou vyčerpáním – nedovedu si představit, že pak budeme ty schody sbíhat dolů a že poběžíme zpátky až na základnu Sečtělých. „Víš něco o Calebovi?“

Trhne sebou. „Promluvíme si až pak.“

Nic víc vědět nepotřebuju.

„Popraví ho, že?“ vyslovím tiše svou obavu.

Přikývne a vezme mě za ruku. Nevím, jak se mám cítit. Snažím se necítit nijak.

Společně vejdemo do sálu, kde mě i Tobiasa před časem podrobili výslechu sérem pravdy. *Místo, kde jsi učinila své doznání.*

Na dlaždici s vyrytým symbolem vah hoří v kruhu svíčky. Řadu tváří poznávám, jiné jsou mi cizí. Vedle sebe stojí Susan s Robertem, baví se spolu; stranou od ostatních postává se založenýma rukama Peter; Uriah a Zeke se připojili k Tori a hrstce dalších Neohrožených; Christina se přidala k matce a sestře; a v rohu jsou dva Sečtělí, již od pohledu nervózní. Ani nové šaty nedokázaly smazat rozdíly, jsou příliš hluboce zakořeněné.

Christina na mě kývne. „Tohle je moje máma, Stephanie,“ představí svoji matku s tmavými kudrnatými vlasy, které jsou již místy prokvetlé. „A má sestra, Rose. Mami, Rose, tohle je má kamarádka Tris a tohle Čtyřka, který nám při výcviku dělal instruktora.“

„Já vím,“ odvětví Stephanie, „byly jsme u jejich výslechu, Christino.“

„Já vím, jen jsem chtěla být *zdvorilá* –“

„Zdvořilost je klam –“

„Jo, jo, já vím,“ zarazí ji Christina a protočí panenky.

Všimnu si, jak se její matka a sestra na sebe podívají – ostražitě, hněvivě. Nato se Rose obrátí ke mně a řekne: „Takže tys Christině zabila kluka.“

Při jejích slovech mě zamrazí. Jako by mě celou rozetnul vedví paprsek ledu. Chci odpovědět, chci něco říct na svou obranu, ale slova nepřicházejí.

„Rose!“ vykřikne Christina a zpraží sestru pohledem. Tobias se vedle mě narovná a napne svaly. Připraven k boji, jako vždy.

„Myslela jsem, že bude lepší si všechno vyříkat rovnou,“ opáčí Rose.
„Proč ztrácet čas?“

„A ty se divíš, proč jsem z naší frakce odešla,“ řekne Christina. „Upřímnost neznamená říct cokoli, kdykoli chceš. Upřímnost znamená, že to, co se říct *rozhodneš*, bude pravda.“

„Částečná pravda je taky lež.“

„Dobře. Chceš slyšet pravdu? Necítím se s váma dobře a nechci tady teď nic řešit. Uvidíme se později.“ Vezme mě za paži a odtáhne mě i Tobiasi pryč od své rodiny. Celou dobu přitom kroučí hlavou. „Je mi to vážně líto. Nikdy se nenaučily odpouštět.“

„To je v pohodě,“ odpovím, i když vím, že není.

Myslela jsem, že když mi Christina odpustila, budu mít to nejhorsí za sebou. Jenže když zabijete někoho, koho máte rádi, bolest nikdy nepřejde. Na čas ji může něco překrýt, ale nikdy už nezmizí.

Podle mých hodinek je přesně půlnoc. Dveře na protější straně sálu se otevrou a dovnitř vstoupí dvě útlé postavy. Tou první je Johanna Reyesová, někdejší mluvčí Mírumilovných. Poznám ji podle jizvy na tváři i podle žluté halenky, která jí vyčuhuje zpod černého saka. Druhá postava je také žena, ale nevidím jí do tváře, jen si všimnu, že má modré oblečení.

Zpanikařím. Vypadá docela jako... Jeanine.

Ne, viděla jsem ji zemřít. Jeanine je po smrti.

Žena přijde blíž. Připomíná sochu, má blond vlasy. Jako Jeanine. Z přední kapsy jí visí brýle a vlasy má zapletené do copu. Sečtělá od hlavy až k patě, ale ne Jeanine Matthewsová.

Cara.

Cara a Johanna jsou v čele Aliance?

„Ahoj,“ řekne Cara a veškerý hovor utichne. Usměje se, ale spíše jen z povinnosti či společenské konvence. „Vzhledem k tomu, že tady nemáme co pohledávat, budu se snažit být co nejstručnější. Někteří z vás – Zeke, Tori – nám už nějakou dobu pomáhají.“

Vytrčím oči. *Zeke* že pomáhá *Čarě*? Docela jsem zapomněla, že už

dřív dělal špeha. V té době se asi utvořil jeho vztah s Carou – byli něco jako přátelé, když Cara před nedávnem odešla ze Sečtělosti.

Podívá se na mě, zastříhá obočími a široce se usměje.

Slovo si vezme Johanna. „Některé z vás jsme sem pozvali, abychom vás požádali o pomoc. Ale všichni, kdo tady jsme, máme jednu věc společnou: Nevěříme Evelyn Johnsonové a nehodláme svěřit osud města do jejích rukou.“

Cara sepne ruce. „Věříme v odkaz těch, kteří naše město založili. Věříme, že společnost má být rozdělena do frakcí a že máme připravit misi Divergentních tak, jak o tom na videozáznamu hovoří Edith Priorová – vyslat pomoc za hranice města, jakmile budeme mít dostatečnou populaci Divergentních. Přestože jsme takové populace ještě nedosáhli, situace ve městě je dle našeho názoru natolik závažná, že si tento krok žádá.“

V souladu se záměry zakladatelů našeho města jsme si stanovili dva cíle – svrhnout Evelyn a odpadlíky, abychom mohli obnovit systém frakcí, a vyslat zvědy, kteří zjistí, jak to vypadá za oplocením. První cíl bude mít na starosti Johanna, já dohlédnu na ten druhý. A ten je naším dnešním hlavním tématem.“ Zastrčí si uvolněný pramen vlasů zpátky do copu. „Akce není určena pro všechny, protože v takovém množství bychom nutně vzbudili nechtěnou pozornost. Evelyn nás nenechá odejít bez boje, proto bude nejlepší nasadit do této operace ty, kteří mají s přežitím v bojových podmínkách zkušenosti.“

Letmo pohlédnu na Tobiasa. To rozhodně máme.

„Můj výběr zahrnuje Christinu, Tris, Tobiasa, Tori, Zeka a Petera,“ pokračuje Cara. „Vy všichni jste mi tím či oním způsobem dokázali svou odvahu, a právě proto bych vás nyní chtěla požádat, abyste to byli vy, kdo se se mnou vydá za město. Pochopitelně se můžete svobodně rozhodnout.“

„Peter?“ zeptám se bez rozmyšlení. Neumím si představit, jak Peter Caře „dokázal svou odvahu“.

„Peter se postaral o to, aby tě Sečtělí nepopravili,“ odvětí Cara mírně.

„Kdo myslíš, že ho vybavil technologií, díky které bylo možné nasimulovat tvou smrt?“

Povytáhnou obočí. O tom jsem nikdy nepřemýšlela – po nezdařeném pokusu mě zabít nabraly události příliš rychlý spád, než abych měla čas se zaobírat podrobnostmi své záchrany. Dává to smysl. Cara tehdy figurovala jako jediný známý přeběhlík od Sečtělých a byla jediná, na koho se Peter mohl obrátit. Kdo jiný by jí dokázal pomoci? Kdo jiný by věděl jak?

Další námitky už nevyslovím. Nechci mít Petera vedle sebe, až budeme z města utíkat, ale nemůžu se teď kvůli němu rozčilovat.

„To je spousta Neohrožených,“ podotkne dívka stojící stranou a zatváří se skepticky. Má husté obočí, které jí uprostřed téměř srůstá, a bledou pleť. Když k nám obrátí hlavu, všimnu si, že má za uchem černé tetování. Další přeběhlík.

„To je pravda,“ souhlasí Cara, „ale teď potřebujeme někoho, kdo se dostane ven z města bez újmy na zdraví. A výcvik, kterým si Neohrožení prošli, je pro tento úkol přímo předurčuje.“

„Mrzí mě to, ale budu muset odřeknout,“ ozve se Zeke. „Nemůžu tady nechat Shaunu samotnou. Ne potom, co její sestra... no, však víte.“

„Já půjdu,“ nabídne se Uriah a ruka mu vylétne vzhůru. „Jsem vycvičenější. Mám dobrou mušku. A jsem chlapec jako z růže květ.“

Zasměju se. Nezdá se, že by to Caru pobavilo, ale přikývne. „Děkuji.“

„O úspěšnosti celé akce bude rozhodovat rychlost,“ zdůrazní dívka s teotváním. „Jinými slovy, budete potřebovat někoho, kdo umí řídit vlak.“

„Dobrý postřeh,“ uzná Cara. „Dělal už tady někdo z vás strojvůdce?“

„Přece já,“ řekne dívka. „Nenaznačila jsem to dost jasně?“

Části plánu do sebe najednou zapadnou. Johanna navrhne, abychom od nejzazší železniční výspy pokračovali otevřenými dodávkami z depa Mírúmilových, a prohlásí, že je pro nás zajistí. Robert se nabídne jako pomocná ruka. Stephanie a Rose se přihlásí jako dobrovolníci, kteří budou v posledních hodinách před zahájením akce sledovat Evelyn a jakékoli podezřelé počínání ohlásí pomocí vysílačky na základnu Mírúmi-

lovných. Neohrožení, které přivedla Tori, slíbí, že pro nás obstarají zbraň. Sečtělá dívka poukazuje na slabiny v plánu, stejně tak Cara. Brzy jsou všechny odstraněny, a plán získá pevné obrysy.

Zůstává jediná nezodpovězená otázka.

„Kdy vyrazíme?“ zeptá se Cara.

A já odpovím:

„Zítřka v noci.“

KAPITOLA 9

TOBIAS

Do plic mi vklouzne noční vzduch a já mám pocit, jako bych se ho už nikdy neměl nadechnout. Zítřka odsud odejdu a budu hledat nový domov.

Uriah, Zeke a Christina vyrazí zpátky na základnu, ale já chytím Tris za ruku a stáhnou ji dozadu.

„Počkej,“ řeknu. „Pojďme někam.“

„Někam kam? Vždyt...“

„Jen na chvíli,“ ponouknu ji a rozejdeme se směrem k nároží. V noci jako bych si uměl představit, jaký to byl pohled, když v řece ještě byla voda a vítr čeřil její hladinu s odlesky měsíce. „Jsi přece se mnou, ne? Se mnou tě nezatknu.“

V kouktu úst jí zacuká – skoro se usmála.

Za rohem se opře o zeď. Zůstanu stát zády k řece. Kontury očí má zvýrazněné tmavou tužkou, která podtrhuje jejich jasnou, půvabnou barvu.

„Nevím, co mám dělat.“ Přitiskne si ruce na obličej a prsty zajede do vlasů. „Myslím s Calebem.“

„Vážně nevíš?“

Jednu ruku odtáhne, aby se na mě podívala.

„Tris.“ Opřu se rukama o zeď vedle jejího obličeje. „Nechceš ho nechat umřít. Já vím, že nechceš.“

„Jde o to, že...“ Zavře oči. „Mám na něho takovej... *vztek*. Vlastně na něho vůbec nechci myslet, protože mě to pokaždý jen víc...“

„Já vím. Bože, já vím.“ Celý život jsem si v duchu představoval, jak Marcuse zabiju. Jednou jsem se dokonce rozhodl, jak to udělám – nožem, abych viděl, jak z něj pomalu odchází život, abych viděl, jak se mu z očí vytrácí světlo. A to rozhodnutí mě vyděsilo stejně jako všechno násilí, kterého se na mně otec dopustil.

„Ale mí rodiče by chtěli, abych ho zachránila.“ Otevře oči a pohlédne k obloze. „Řekli by, že nechat někoho umřít jen proto, že ti ublížil, je egoismus. Že mu mám odpustit, odpustit, odpustit.“

„Nejde o to, co by chtěli tví rodiče, Tris.“

„Ale ano, jde!“ Odtlačí se od zdi. „Vždycky šlo a vždycky půjde. Caleb jim patří víc než mně. A já chci, aby se za mě nemuseli stydět. To jediný chci.“

Sváma světlýma očima se na mě odhodlaně podívá. Nikdy jsem neměl rodiče, kteří by mi šli příkladem, rodiče, jejichž očekávání by stálo za to naplnit, ale Tris ano. Vidím je v ní, vidím jejich odvalu a půvab, které se do ní otiskly.

Dotknu se její tváře a prsty jí zabloudím do vlasů. „Dostanu ho ven.“

„Cože?“

„Dostanu ho z cely ven. Zítra. Předtím, než odejdeme.“ Přikývnu. „Udělám to.“

„Vážně? Vážně to uděláš?“

„Jak jsem řekl.“

„Já...“ Svráští čelo. „Děkuju. Jsi... úžasný.“

„To neříkej. Ještě neznáš moje postranní úmysly.“ Roztáhnu rty do úsměvu. „Myslíš, že jsem tě sem zatáhl, abysme mluvili o Calebovi?“

„Nevím.“

Položím jí ruce na boky a jemně ji přitisknu zpátky ke zdi. Zvedne ke

mně oči, průzračně čisté a dychtivé. Skloním se k ní, abych ucítil její dech, vzápětí škádlivě uhýbám, když se ke mně chce přivinout.

Zahákne prsty za poutka na mém opasku a chce si mě k sobě přitáhnout, ale chytím se před tělem za předloktí. Zkusí mě políbit, ale uhnu hlavou a políbím ji jen pod uchem, podél čelisti, na krk. Má hebkou pleť a chutná jako sůl, jako noční běh.

„Udělej pro mě něco,“ zašeptá mi do ucha, „a už nikdy se mnou neměj čistý úmysly.“

Položí na mě ruce, dotýká se všech míst, kde mám tetování, na zádech, na bocích. Pak vklouzne prsty pod pás na mých džínách a přimkne se ke mně. Obličej mám zabořený do jejího krku a nedokážu se pohnout.

Konečně se s úlevou políbíme na ústa. Vzdechne a mně na rty vklouzne prohnáný úsměv.

Zvednu ji tak, že se z větší části opírá o zeď. Obemkne mě nohama kolem pasu. Se smíchem mě políbí a já se cítím silný – stejně jako ona, když mi zaryje prsty do paží. Do plic mi vklouzne noční vzduch a já mám pocit, jako bych se poprvé v životě nadechl.